

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a Mgr. Davida Hipšra, v právní věci žalobce: **a) Ing. arch. L. G., b) Ak. arch. J. S., c) Ing. arch. J. Š.**, všichni zastoupeni JUDr. Petrem Schlesingerem, advokátem AK Schlesinger a Martének, advokáti, v. o. s., se sídlem Slovákova 11, Brno, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, třída Kpt. Jaroše 1926/7, Brno, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Statutární město Brno**, Dominikánské náměstí 1, Brno, proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 7. 5. 2009, čj. ÚOHS-R28/2009/VZ-5588/2009/310-LJa, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 14. 9. 2009, čj. 62 Ca 24/2009 - 46,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.
II. Žalobci **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti
III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 7. 5. 2009, čj. ÚOHS-R28/2009/VZ-5588/2009/310-LJa, byl zamítnut žalobci podaný rozklad a potvrzeno rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 16. 2. 2009, čj. S3/2009/VZ-1398/2009/510/MOn, kterým byl zamítnut návrh žalobců ve věci přezkoumání úkonů zadavatele z důvodu, že rozhodnutím zadavatele - Statutárního města Brna ze dne 25. 11 2008 o zrušení zadání veřejné zakázky na zhotovení třístupňové projektové dokumentace a následný autorský dozor „vila Tugendhat – rekonstrukce“ nedošlo k porušení zákona.

Žalobci napadli rozhodnutí předsedy žalovaného žalobou podanou u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), v níž uvedli, že byli oběma správními rozhodnutími

zkráceni ve svých právech, neboť jim byla odepřena možnost nápravy nezákonného rozhodnutí zúčastněné osoby – zadavatele. Pro stručnost žalobci vymezili žalobní body jako důvody návrhu na přezkoumání rozhodnutí zadavatele o zrušení veřejné zakázky po vydání pravomocného správního rozhodnutí ze dne 25. 8. 2008 ukládajícího zadavateli provést nový výběr a rovněž jako důvody rozkladu proti naříkanému rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 16. 2. 2009, s nímž se správní orgány náležitě nevypořádaly.

Krajský soud usnesením ze dne 14. 9. 2009, čj. 62 Ca 24/2009 - 46, řízení o žalobě zastavil [§ 47 písm. c) s. ř. s. za použití § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích)]. Žalobci totiž neuhradili soudní poplatek za řízení o žalobě, a to ani v dodatečně stanovené lhůtě tří dnů od doručení výzvy jejich zástupci.

Žalobci (stěžovatelé) brojili proti usnesení krajského soudu kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy nezákonnost rozhodnutí o zastavení řízení. Domnívali se, že krajský soud porušil § 42 odst. 2 věta druhá s. ř. s., podle kterého mají-li žalobci něco osobně vykonat, doručí se příslušná písemnost nejen jejich zástupci, ale i jim samotným. K tomu stěžovatelé odkázali na nález Ústavního soudu ze dne 11. 6. 2002, sp. zn. II. ÚS 118/02 (všechna rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na http://nalus.usoud.cz), v souladu s nímž je třeba doručit výzvu k zaplacení soudního poplatku nejen zástupci, ale i účastníku. Zaplacení soudního poplatku je totiž úkonem, který má za povinnost vykonat žalobce osobně. Podle stěžovatelů soud v napadeném usnesení výslovně připustil, že výzvu doručil pouze zástupci stěžovatelů. Pokud nebyla výzva doručena stěžovatelům, kteří měli soudní poplatek zaplatit, nebyla doručena řádně, lhůta k zaplacení nezačala běžet a nemohla ani marně uplynout. Usnesení o zastavení řízení bylo proto vydáno nezákonně. Stěžovatelé ke kasační stížnosti přiložili kopie příjmových pokladních dokladů, vystavených krajským soudem pro platby soudních poplatků ze žaloby v této věci. Ty zaplatili dne 30. 9. 2009, tedy před tím, než podle nich začala plynout náhradní lhůta pro zaplacení. Současně s podáním kasační stížnosti stěžovatelé navrhli, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek. Tento návrh odůvodnili pouze odkazem na § 107 s. ř. s.

Žalovaný ani osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřili.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Z přiloženého soudního spisu vyplynulo, že stěžovatelé dne 26. 5. 2009 podali žalobu proti výše vymezenému rozhodnutí předsedy žalovaného. Nezaplatili přitom soudní poplatek, proto krajský soud usnesením ze dne 10. 7. 2009, čj. 62 Ca 24/2009 - 42, vyzval žalobce, zastoupené jedním advokátem, aby do tří dnů od doručení usnesení zaplatili soudní poplatek ve výši 6000 Kč (tj. 3 x 2000 Kč). Současně poučil stěžovatele, že nebude-li soudní poplatek ve stanovené lhůtě zaplacen, bude řízení zastaveno. Usnesení bylo doručeno zástupci stěžovatelů dne 17. 7. 2009. Soudní poplatek nebyl ve stanovené lhůtě zaplacen, proto krajský soud usnesením ze dne 14. 9. 2009, čj. 62 Ca 24/2009 - 46, řízení

zastavil. Usnesení o zastavení řízení nabylo právní moci doručením zástupci stěžovatelů dne 22. 9. 2009.

Stěžovatelé nastolili v kasační stížnosti základní otázku, zda je zaplacení soudního poplatku úkonem, který musí vykonat účastník řízení osobně a výzva k zaplacení musí být podle § 42 odst. 2 s. ř. s. doručena účastníkovi řízení i jeho zástupci, nebo zda postačí, pokud je výzva doručena pouze zástupci. Argumentaci opřeli o nález Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 118/02.

Na tuto otázku ovšem ustálená judikatura poskytuje jednoznačnou odpověď. Stěžovateli zmíněný závěr Ústavního soudu byl zopakován i v dalších rozhodnutích Ústavního soudu a posléze převzat i Nejvyšším správním soudem. Později byl však překonán novou právní úpravou zákona o soudních poplatcích, účinnou od 1. 1. 2003 (tedy ode dne nabytí účinnosti soudního řádu správního). Povahou výzvy ke splnění poplatkové povinnosti se zabýval také rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozhodnutí ze dne 22. 7. 2005, čj. 2 Afs 187/2004 - 69 (všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Dospěl přitom k závěru, že zaplacení soudního poplatku není úkonem, který má osobně vykonat účastník řízení. Je-li takový účastník zastoupen, výzva k zaplacení soudního poplatku se doručuje podle § 42 odst. 2 s. ř. s. pouze jeho zástupci. Rozšířený senát vyslovil stejný závěr i v rozhodnutí ze dne 22. 7. 2005, čj. 3 As 55/2004 - 52, které prošlo testem ústavnosti (srov. nález Ústavního soudu ze dne 13. 11. 2007, sp. zn. Pl. ÚS 2/07).

Krajský soud by byl povinen adresovat výzvu k zaplacení soudního poplatku přímo stěžovatelům, pokud by z doložené plné moci vyplynulo, že jejich zástupce je zmocněn pouze k podání žaloby, nikoliv k následnému zastupování v řízení o ní (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 10. 2008, čj. 7 Afs 91/2008 - 48). Toto omezení však z plných mocí založených v soudním spisu nevyplývá, proto v posuzované věci stačilo, pokud byla výzva k dodatečnému zaplacení soudního poplatku doručena pouze zástupci stěžovatelů.

Stěžovatelé v kasační stížnosti dále uvedli, že soudní poplatky zaplatili na pokladně krajského soudu dne 30. 9. 2009, tedy předtím, než jim začala plynout náhradní lhůta pro zaplacení. Ani tato námitka není opodstatněná. Z § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích plyne, že soudní poplatek je možné uhradit i po vydání rozhodnutí o zastavení řízení, ale musí se tak stát dříve, než usnesení o zastavení řízení nabude právní moci. Kasační stížností napadené usnesení o zastavení řízení nabylo právní moci doručením zástupci stěžovatelů dne 22. 9. 2009. Uhradili-li stěžovatelé soudní poplatek dne 30. 9. 2009, učinili tak opožděně.

Stěžovatelé podali návrh, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek podle § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud o tomto návrhu samostatně nerozhodl, neboť rozhodnutím o věci samé odpadl důvod pro vydání usnesení o přiznání či nepřiznání odkladného účinku.

Nejvyšší správní soud uzavřel, že napadené usnesení krajského soudu je zákonné a neshledal ani jiné vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Proto kasační stížnost v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelé neměli ve věci úspěch, nemají tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému podle obsahu spisu žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Osoba zúčastněná na řízení nemá podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť jí soud neuložil žádnou povinnost, v souvislosti s jejímž plněním by jí vznikly náklady a není dán ani důvod zvláštního zřetele hodný pro přiznání jiných nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 27. května 2010

JUDr. Jan Passer
předseda senátu